

— זוהר תהלים —

ודבר שנמצא בעולם הזה, ואין צומחים ואין גדלים עשבים ועצים ודשאים וירק השדה אלא בזריחת הכוכבים העומדים כנגדם ממעל, ונראים עליהם פנים בפנים לכל אחד ואחד כראוי לו.

אין מספר לתבונתו כמו מספר הכוכבים גדול אדונינו ורב פח וגו' (קמז, ה): [נזוהר שמות פ' תרומה (דף קע"א.)] פתח ואמר, (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב פח וגו'. גדול ורב ועליון הוא הקדוש ברוך הוא. וכי לא ידענו שהקדוש ברוך הוא הוא גדול ורב כח? מהו שבחו של דוד כן? אלא בכל מקום הוא אומר גדול ה', וכאן אמר גדול אדונינו. מה הטעם? אלא שם שהוא אומר (שם מא) גדול ה' ומהלל מאד, בדרגה עליונה הוא אומר. וכאן שכתוב גדול אדונינו, בדרגה תחתונה הוא אומר, שהוא אדון כל הארץ. מה כתוב למעלה מפסוק זה? מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא. אם כל בני העולם מיום שנברא אדם, יתפנסו למנות את הכוכבים, לא יוכלו, כמו שנאמר (בראשית טו) וספר הכוכבים אם תוכל לספר אותם. והקדוש ברוך הוא מה כתוב בו? מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא. מה הטעם? משום שכתוב גדול אדונינו ורב פח וגו'. כמו שאין מספר לכוכבי השמים פרט אליו, אף כן הוא כתוב בו, ולתבונתו אין מספר.

ורב ועליון הוא הקב"ה, וכי אין ידוע שהקב"ה גדול ורב כח הוא, מה זה שבח שאמר דוד כאן, ועוד שבכל מקום הוא אמר (תהלים קמה) גדול ה', וכאן אמר גדול אדונינו, מה הטעם, אלא שם שהוא אמר גדול ה' ומהולל מאד, במדרגה העליונה היה אומריה וכאן שכתוב גדול אדונינו, במדרגה התחתונה אמר שהוא אדון כל הארץ מה כתוב קודם מקרא זה, מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא, אם כל בני העולם מיום שנברא אדם יתאספו למנות הכוכבים לא יוכלו לספור, כמש"כ (בראשית טו) וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם, והקב"ה מה כתוב בו מונה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא, מפני מה, לפי שכתוב גדול אדונינו ורב כח וגו', כמו שאין מי יוכל למנות כוכבי השמים לבד ממנו, אף כך הוא כתוב בו ולתבונתו אין מספרי ובוא וראה כתוב (ישעי' מ) המוציא במספר צבאם וגו', כל חילות ומחנות וכוכבים הקב"ה מוציאם בשם לכל אחד ואחד, ולא יגרע אפילו אחד, כל הכוכבים והמזלות שברקיעים כלם נתמנו שרים ופקידים לשמש העולם, כל אחד ואחד כראוי לו, ואין לך עשב קטון בכל העולם שלא ישלט עליו כוכב או מזל ברקיע, ועל כוכב ההוא יש ממונה אחד שהוא משמש לפני הקב"ה, כל אחד ואחד כראוי לו, וכל הכוכבים שברקיעים כלם משמשים לצורך עולם הזה, וכלם נפקדים לשמש לכל דבר

זיו הזוהר

דעתו ודעתו הוא, והכל נקרא איין סו"ף:

רה. לעומת התפארת: רו. לעומת המלכות: רז. שאין שום נברא יכול להשיג תבונתו, כי הוא

לְתַבְּנֶנְתָּו אֵין מִסְפֵּר: וּמְעוֹדֵד עֲנִיּוֹם יְהוָה: מִשְׁפִּיל רְשָׁעִים עַדֵי אָרֶץ: ז עֲנֵנו
 לַיהוָה: בְּתוֹרָה זְמָרוֹ לְאַלְהֵינוּ: בְּכִנּוּר: ה הַמִּכְפֶּסֶת שָׁמַיִם בְּעֵבִים
 הַמְבִינֵן לְאָרֶץ מִטֵּר הַמְצַמִּיחַ חֲרִים חֲצִיר: ט נִזְתַּן לְבַהֲמָה לְחִמָּה לְבָנֵי עָרֵב אֲשֶׁר
 יִקְרְאוּ: י לֹא בִגְבוּרַת חַסוּם יִחַפֵּץ לֹא בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: יא רוּצָה יְהוָה: יב
 אֶת יִרְאָיו אֶת הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד: יג שְׁבַחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת יְהוָה: יד חֲלָלֵי אֱלֹהֶיךָ

זוהר תהלים

רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו אֶת הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד וְיִרְצֶהוּ. הַתְּפִיסוּ לוֹ וְהַחֲזִירוּ לוֹ דְּבָרֵי
 שְׁמֵחָה, דְּבָרִים לְשִׂמְחָה אֶת הַלֵּב, מִשׁוּם
 שֶׁהִיא עֲצוּב מִן הַבּוֹר. בֹּא רְאֵה, בְּרֵאשׁוֹנָה
 נָפֵל בְּבוֹר, וּבְבוֹר הַתְּעַלָּה אַחַר כָּךְ.

לֹא הִתְקַיֵּן סְעוּדָה בְּכָל יוֹם עַד שֶׁבִקֵּשׁ
 בְּקִשְׁתּוֹ לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מְזוֹנוֹת
 רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו וְגו' (קמז, יא): [זוהר שמות
 9' הַמּוֹן (דף ט"ב ע"א)] רַבִּי אֲבָא פִתַּח
 וְאָמַר, (שם קמז) רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו אֶת
 הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד. כִּמְהָ יֵשׁ לְבָנֵי אָדָם
 לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּלְלַכֵּת בְּדַרְכֵי
 הַתּוֹרָה כְּדֵי שִׁמְצָאוּ בְּרִכּוֹת לְכָלֶם,
 לְעֲלִיּוֹנִים וּלְתַחְתּוֹנִים. שְׁלַמְדָנוּ, מַה
 שְׁכָתוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר,
 וְדַאי אֲתַפְּאֵר. מַה מְשַׁמְעֵי? שְׁבִשְׁבִיל
 יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתַּפְּאֵר
 לְמַעְלָה. וּמַה הַפְּאֵר שְׁלוֹ? שְׁמַנִּיחַ תְּפִלִּין,
 שְׁמַתְחַבְּרִים הַגּוֹנִים לְהַתַּפְּאֵר. שְׁנִינּוּ, רוּצָה
 ה' אֶת יִרְאָיו, רוּצָה ה' בִּירְאָיו הִיא צְרִיף
 לְהִיּוֹת! מַה זֶה רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו? אֲלֵא
 רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו, כְּלוֹמַר, מוֹצִיא אֶת
 הַרְצוֹן הַזֶּה, וּמִתְרַצֵּה (וּמְחַדֵּס) בְּהֵם הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לִירְאָיו הִירְאִים מְמַנּוּ. וּמִי הֵם
 הִירְאָיו הָאֵלֶּה שְׁמוֹצִיא לָהֶם אֶת הַרְצוֹן
 הַזֶּה? חֲזוּר וְאָמַר אֶת הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד,
 אוֹתָם הַמְצַפִּים וּמְחַכִּים בְּכָל יוֹם וְיוֹם
 וְגו' אֶת יִרְאָיו וְגו' (קמז, יא): [זוהר
 בְּרֵאשִׁית 9' מִקָּץ (דף קצ"ד):] וַיִּשְׁלַח
 פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיִּרְצֶהוּ מִן הַבּוֹר
 וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח וְאָמַר, (תהלים קמז) רוּצָה
 ה' אֶת יִרְאָיו אֶת הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד. כִּמְהָ
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֵּה בְּצַדִּיקִים,
 מִשׁוּם שֶׁהַצַּדִּיקִים הֵם עוֹשִׂים [שְׁלוֹם וְעוֹשִׂים]
 שְׁלוֹם לְמַעְלָה וְעוֹשִׂים שְׁלוֹם לְמַטָּה,
 וּמְכַנְיָסִים כָּלֶה לְבַעֲלָהּ, וּמִשׁוּם כֶּךָ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצֵּה בְּהֵם בְּאוֹתָם שִׁירְאִים
 מִמֶּנּוּ וְעוֹשִׂים אֶת רְצוֹנוֹ. לְמִיַּחֲלִים לְחֶסֶד,
 מִי הֵם הַמְּיַחֲלִים לְחֶסֶד? הֵנּוּ אוֹמְרֵי,
 אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה בְּלִילָה
 וּמִשְׁתַּתְּפִים עִם הַשְּׂכִינָה. וּכְשֶׁבֶא הַבֶּקֶר,
 הֵם מְצַפִּים לְחֶסֶד, וְהָרִי בְּאוֹרֵהּ, בּוֹזֵמֵן
 שְׂאָדָם מִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה בְּלִילָה, חוֹט שֶׁל
 חֶסֶד נִמְשָׁךְ עָלָיו בַּיּוֹם, כְּכָתוּב (שם מב)
 יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶד וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי.
 מַה הַטַּעַם יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶד? מִשׁוּם
 שֶׁבְּלִילָה שִׁירָה עִמִּי. וּמִשׁוּם כֶּךָ כְּתוּב
 רוּצָה ה' אֶת יִרְאָיו, וְלֹא בִירְאָיו. כְּמִי
 שְׂרוּצָה בְּרְצוֹנוֹ אֶת הָאֲחֵר וּמִתְרַצֵּה לוֹ
 לְהַתְּפִיס עִמוֹ, וּמִשׁוּם כֶּךָ רוּצָה ה' אֶת
 יִרְאָיו וְלֹא בִירְאָיו. כְּמוֹ כֵּן יוֹסֵף הִיא עֲצוּב
 בְּעֵצָב הָרוּחַ וּבְעֵצָב הַלֵּב, שֶׁהִיא אֲסוּר שָׁם.
 כִּיּוֹן שֶׁפְּרָעָה שִׁלַּח בְּשִׁבְלּוֹ, מַה כְּתוּב?

צִיּוֹן: יג כִּי חִזַּק בְּרוּחִי שְׁעָרֶיךָ בְּרֶךְ בְּנֵיךָ בְּקִרְבְּךָ: יד הַשָּׁם
 גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֶלֶב חַטִּים יִשְׂבִּיעֶךָ: טו הַשְּׁלַח אֲמַרְתוּ אֲרִיז עַד מְהֵרָה
 יְרוּיֵן דְּבָרוֹ: טז הַנְּתַן שְׁלֹג בְּצֹמֶר בְּפוּר בְּאֶפֶר יַפּוּר: יז מִשְׁלֹךְ קִרְחוּ
 בְּפִתִּים לִפְנֵי קִרְתוֹ מִי יַעֲמֹד: יח יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּמָּסֵם יִשָּׁב רֹחוֹ וְיָלוּ מַיִם:

— זוהר תהלים —

מלהתפלל ולקרא בתורה. רבי שמעון אָמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במן, כמו שנאמר אַנסנו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החסד, כמו שנאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אַנסנו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הכתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ובטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרובה והממעט לא החסיר.

יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּמָּסֵם וְגו' (קמז, יח): [ח"ג דף 99א]

ישלח דברו וימסם וישוב רוחו יזלו מים. אמר רבי שמעון הרוח שאצל מים כאן הוא רוח הקודש המנשב בתחלה, ככתוב (שיר ד) הפיחי גני יזלו בשמיו, ואח"כ נוזלים המים למלאות לה, זש"כ ישב רוחו יזלו מים ישב רוחו בתחלה ואח"כ יזלו מים, וטרם שמנשב רוח ההוא אין המים נוזלים, ומה שמשיענו, נשמע

לבקש מזונם מן הקדוש ברוך הוא, משמע שכתוב את המיחלים לחסדו.

רבי ייסא סבא לא התקין סעודה בכל יום עד שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא על מזונות. אָמר, לא נתקין סעודה עד שתנתן מבית המלך. אחר שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא, היה מחכה שעה אחת, ואמר: הרי זמן שנתן מבית המלך, מכאן והלאה התקינו הסעודה! וזוהי הדרך של אותם יראי הקדוש ברוך הוא, יראי חטא. אותם הרשעים שהולכים עקמים בדרך התורה, מה כתוב בהם? (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל זה רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. דוקא לחסדו. (ובזה) נודעים בני האמונה בכל יום ויום. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו אָמר, ולא דבר יום ליום אחר. וכל כך למה? למען אַנסנו הילך בתורתו אם לא. בכאן נודעים אותם בני האמונה, שכל יום ויום הולכים בדרך ישרה בתורה. רבי יצחק אָמר מכאן, (משלי יג) צדיק אכל לשבע נפשו - אחר שהשביע נפשו

זו הזוהר

העליונים המשכת השפע ע"י הזדווגות עלמא דכורא תפארת עם עלמא דנוקבא מלכות והשכינה הקדושה, ולכן נקראת אתעדל"ת של קיום מצות ודיבורי תורה ותפלה בלשון חכמת הקבלה עד"ר משל בשם העלאת מיין נוקבין,

רח. זה המאמר עמוק מאד והוא עיקר גדול ויסוד חזק באמונת ישראל להבין שאתערותא דלעילא תלויה באתעדל"ת, וגם שהאתעדל"ת באה מכח אתעדל"ע, ועוד יש להבין מזה שכל קיום מצוה וכן דיבורי תורה ותפלה פועלים בעולמות

יֵשׁ מְגִיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: כ לֹא עָשָׂה בֶן לְכָל גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בְּל יָדְעוּם חֲלָלוּהָ:

זוהר תהלים

שְׁכָתוֹב לֹא עָשָׂה בֶן לְכָל גּוֹי. אָבֶל כִּיִּן
שְׁאָמַר מְגִיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב, לְמָה חֲקִיו
וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל? אָמַר לוֹ, אֲלַעְזֹר, בֹּא
רְאֵה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִחֲלַק הָעֲלִיּוֹן
הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִטַּע בְּהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכָתוֹב כִּי לָקַח טוֹב נִתְתִי לָכֶם, לָכֶם וְלֹא
לְעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. וּמִשׁוֹם שֶׁהִיא
גְּנוּזָה עֲלֵיוֹנָה נִכְבְּדָה, שָׁמוּ מִמֶּשׁ, הַתּוֹרָה
כְּלָה נִסְתָּר וְנִגְלָה בְּסוּד שֶׁל שָׁמוּ, וְעַל כֵּן
יִשְׂרָאֵל הֵם בְּשֵׁתֵי דְרָגוֹת, נִסְתָּר וְנִגְלָה.
שְׁשֻׁנֵינוּ, שֶׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת הֵן שְׁנֵי שְׁרוֹת זו בְּזוֹ:
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, תּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל. וְכָל
אַחַת דְּרָגָה עַל דְּרָגָה, נִסְתָּר וְנִגְלָה. הַקָּדוֹשׁ

מזה שנצרך בכל דבר לעורר הענין במעשה
או בדבור למען יתראה מלמעלה כדמיון
זאת העשייה, כמו כאן שטרם שמנשב
הרוח אין המים נוזלים לעומת הרוח ההוא.

זכות התורה הוא רק לישראל ורק לנמוץ
וגדל זכותה וגדל קדשת האותיות האל"ף
ב"ת וכל קוצה של יו"ד ותג

מְגִיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב (קמז, יט): זוהר ויקרא פ'
אחרי מות (דף ע"ג.) רַבִּי אֲלַעְזֹר שָׁאֵל
אֵת רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, הֲרֵי שְׁנֵינוּ
שְׁאָסוּר לְלַמֵּד תּוֹרָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת, וְיָפָה הָעִירוֹ הַחֲבָרִים מִבְּכָל,

זיו הזוהר

גזלין מיא, כלומר אע"ג דקי"ל שאי אפשר לעולם
להתקיים אפילו רגע אחד אם לא ירד השפע
מלמעלה, אבל זה בענין השפע של קיום העולמות
ולא בשל פנימיות, כי זה תולה בהתעוררות
התחתונים בהעלאת מ"ן, ואשר שואל רשב"י מאי
קמשמע לן הוא דכיון שאמר ברישא ישלח דברו
וימסם, שחתיכות הקרח נמסים, מה צורך לומר
אח"כ יש ברוחו יזלו מים, וכל שכן שאם כל הפסוק
בענין אחד לא יצדק לומר יזלו מים, כי המים
מאשר נמסו הם כבר על הארץ, ויזלו מים הוא
מלמעלה, אלא ודאי ב' ענינים הם, אחד המסכת
הקרח, והב' נילת המים, וכאן נרמזו ב' בחינות
השפעת השפע, אחד הוא המוכרח לקיום העולם,
שאע"פ שיש עונות בעולם המקפים מימי השפע
ומגדילים הקור שהוא כח הדין, מ"מ הוא ברחמיו
ישלח דברו וימסם, ואז אינם מים זכים אלא
עכורים, וזה נקרא שפע החיצונית, והב' שהוא
העקיר, ישב רוחו, היינו שנותן כח במדת המלכות
לנשוב, ואז יזלו מים טהורים מן דעת העליון כמו
שנתבאר, עכ"ל:

והאתדל"ע של השפעת השפע נקרא עד"ר משל
בשם מיין דוכרין, כמו שנקרא בפסוק זה ישב רוחו
על העלאת מיין נוקבין, ורוחו היינו רוח הקודש זו
המלכות עלמא דנוקבא, ולעומת זה יזלו מים, היינו
השפעת השפע מן התפארת עלמא דדכורא מים
דוכרין, והשפע באה אל התפארת מעולמות היותר
עליונים שנקרא הזדוגות של חכמה ובינה, וכן נרמז
ענין זה בהפסוק הפיחי גני על העלאת מיין נוקבין,
ויזלו בשמיו על השפעת מיין דוכרין, ועפי"ז יש
להבין מעט דברי רשב"י במאמר הזה ללומדי
חכמת הקבלה, אמנם ראיתי כי טוב להביא דברי
הרמ"ז זצ"ל בביאור מאמר העמוק הזה: וזה לשונו,
הה"ד ישב רוחו יזלו מים, מדקדק להיל"ל ישב
רוחו יזל מים, ועוד ישב מבנין הפעיל ויזלו מבנין
הקל, אבל יודיענו ענין נחמד והוא שאין כח
במלכות להעלות מ"ן שהוא נשיבת ההוא רוחא
אם לא בסיוע עליון כנזכר בכוונת שמע, וזהו ישב
רוחו שהוא כמו משבי הרוח, ואח"כ יזלו מים
מאליהם מים דוכרין, כי גדול חשק המשפיע
להשפיע, אבל בכל זאת עד לא נשיב האי רוחא לא

—== זוהר תהלים ==—

שנמול. ובא ראה, הדבר הראשון של התורה שנותנים לתינוקות אל"ף ביי"ת, זה דבר שאין בני העולם יכולים להשיג בשכלם ולהעלותו ברצון, וכל שכן לדבר אותו בפיהם, ואפלו מלאכים עליונים ועליוני העליונים אין יכולים להשיג, כי הם נסתרות השם הקדוש. ואלף וארבע מאות וחמש רבבות של עולמות, כלם תלויים בקוצו של אל"ף, ושבעים ושנים שמות קדושים חקוקים באותיותיו רשומים, שעמדו בהם עליונים ותחתונים, שמים וארץ, וכסא הכבוד של המלך, תלויים מצד אחד לצד אחד, שפשיטות האלף קיומם של כל העולמות, ותומכים של עליונים ותחתונים בסוד החכמה.

ושבילים נסתרים ונהרות עמקים ועשר אמירות, כלם יוצאים מאותו קוץ תחתון שתחת האלף. מכאן והלאה מתחיל להתפשט אלף ביי"ת, ואין חשבון לחכמה שנחזקה כאן. משום כך התורה היא הקיום של הכל ואמונת הכל, לקשר קשר של האמונה זה עם זה כראוי. ומי שנמול, נקשר באותו קשר האמונה. ומי שלא נמול ולא נקשר בו, כתוב בו (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. (שמות יג) ועל ערל לא יאכל בו. שהרי התעוררה רוח הטמאה שמצדו, ובא להתערב בקדשה. ברוך הרחמן שהפריד את ישראל בניו, רשומים ברשם קדוש, מהם ומזהמתם. עליהם כתוב, (ירמיה כ) ואנכי נטעתיך שורק בלה זרע אמת. ומשום כך, (מכהו) תתן אמת ליעקב, ולא לאחר. תורת אמת, לזרע אמת. בא רבי אלעזר ונשקו על ידו.

ברוך הוא דרגה על דרגה, נסתר ונגלה. התורה גם כן נסתר ונגלה. ישראל גם כן דרגה על דרגה. זהו שכתוב (תהלים קמז) מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל. שתי דרגות הן - יעקב וישראל, אחד גלוי ואחד נסתר. מה זה אומר? אלא כל מי שנמול ונרשם בשם (ברשם) הקדוש, נותנים לו באותם דברים שהתגלו בתורה, כלומר, מודיעים לו בראשי אותיות ובראשי פרקים, נותנים עליו חמרה של מצוות התורה, ולא יותר, עד שיתעלה לדרגה אחרת. זהו שכתוב מגיד דבריו ליעקב (ליעקב יפה). אבל חקיו ומשפטיו לישראל, שהוא בדרגה יותר עליונה, וכתוב (בראשית לב) לא יקרא שמו עוד יעקב וגו'. חקיו ומשפטיו לישראל, אלו סודות התורה והנהגות התורה וסתרי תורה, שלא יצטרכו לגלות אלא למי שהוא בדרגה יותר עליונה כראוי.

ומה לישראל כזה, לעמים עובדי עבודה זרה על אחת כמה וכמה. וכל מי שלא נמול ונותנים לו אפלו אות קטנה של התורה, כאלו החריב עולם ומשקר בשמו של הקדוש ברוך הוא, שהכל תלוי בזה, וזה בזה נקשר, שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת. בא ראה, כתוב וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. לפני בני ישראל שם, אבל לשאר העמים לא שם. משום כך דבר אל בני ישראל. (ויקרא ב) ואל בני ישראל תאמר. וכן כלם. ינוחו אבות העולם, הם הלל ושמאי, שפך אמרו לאונקלוס, ולא הודיעו לו דבר תורה עד

—== זוהר תהלים ==—

ואסור ללמדו דברי תורה. ועל זה שנינו, (שמות כ) מזבח אבנים, זה מזבח אבנים ממש. והרי קשי הלב עומד במקומו, והזהמה לא פסקה ממנו. משום כך לא עולה בידו אותה מילה ולא מועילה לו. ועל זה כתוב, כי חרבו הנפת עליה ותחילה. משום כך, לא עשה כן לכל גוי סתם. ומשפטים בל ידעום, לעולם ולעולמי עולמים. דבר אחר (קטז), לא נותנים להם כל שכן סודות תורה והנהגות התורה. וכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו

ישראל יש להם קדשה עצמית קדושים הם

לא עשה כן לכל גוי וגו' (קמז, כ): [זוהר ויקרא פ' שמיני (דף מ"ב.)] רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון אביו. אמר לו, זה ששנינו עתיד הקדוש ברוך הוא לטהר את ישראל, במה? אמר לו, במה שכתוב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. כיון שנטהרים מתקדשים, וישראל שנדבקים בקדוש ברוך הוא נקראו קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, וכתוב (שמות כו) ואנשי קדש תהיון לי. אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא אומר עליהם, (ויקרא כו) והייתם לי קדשים כי קדוש אני ה', משום שכתוב ובו תדבק, וכתוב (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה.

רבי חזקיה אמר, כתוב (שמואל א יב) כי לא יטש ה' את עמו בעבור שמו וגו'. כי לא יטש ה' את עמו, מה הטעם בעבור שמו הגדול? כי הכל נקשר זה עם זה. ובמה נקשרו ישראל בקדוש ברוך הוא? באותו רשם קדוש שגשם בכשרם, ומשום כך לא יטש ה' את עמו. ולמה? בעבור שמו הגדול שגשם בהם. למדנו, התורה נקראת ברית, והקדוש ברוך הוא נקרא ברית, והרשם הקדוש הזה נקרא ברית. ולכן הכל נקשר זה עם זה ולא נפרד זה מזה. אמר לו רבי ייסא, תורה וישראל - פה, אבל הקדוש ברוך הוא מנין לנו שנקרא ברית? אמר לו, שכתוב (תהלים קו) ויזכר להם בריתו, והרי נודע, והרי נתבאר. ואת חקתי תשמרו (ויקרא יח). חקתי - אלו הן הנהגות המלך. משפטי - אלו הן גזרות התורה. רבי יהודה אמר, כל אותן הנהגות שנקראות צדק, נקראו חקתי, והן גזרת המלך. ובכל מקום שנקרא משפט, הן נקראות דינו של המלך, שהוא המלך הקדוש, הקדוש ברוך הוא המלך שכל השלום שלו, שהוא המלך הקדוש במקום ששני חלקים אחוזים זה עם זה. ועל זה כתוב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, והם דין ורחמים. ומשום כך חק ומשפט. ועל זה כתוב, (שם קמז) חקיו ומשפטיו לישראל. לישראל ולא לשאר העמים.

מה כתוב אחריו? לא עשה כן לכל גוי. ושנינו, אף על גב שנמול ולא עשה את מצוות התורה, הרי הוא כמו גוי בכל,

— תהלים — זוהר תהלים —

קול דממה דקה. ומשום זה נכנסו ארבעה לפרדס. שלשה שנכנסו בשלש שנים ערלים - אחד הציץ ומת, ואחד הציץ ונפגע, שלישי יצא לתרבות רעה. הרביעי שנכנס בשנה הרביעית - קדש הלולים לה'. נכנס בשלום ויצא בשלום. וזהו סוד של הפרדס בתוך הגן שהוא: פ' פשט, ר' ראיה של פסוק, ד' דרשה, כמו שבארוה אין משיבין על ההגדה. בשלשה האלו נפלו שלשה עליוני עולם ונכשלו. הרביעי שהוא ס' סוד, רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. ומשום זה נקראת התורה ג"ן. זהו שכתוב ג"ן נעול. ג"ן סדרים של תורה נסתרים וחתומים, והינו מעין חתום. כמו יין חתום וסתום שלא מנסף אותו גוי, אף כך צריכים להיות סודות התורה. זהו שכתוב לא עשה כן לכל גוי. כ"ן בגימטריא סו"ד. ומשום זה פרושה בעלי המשנה, אסור לגלות סתרי תורה לגוי, שלא ינסף אותם לעבודה זרה.

משום זה נקראת התורה ג"ן. ג"ן סדרים של תורה נסתרים וחתומים - והינו מעין חתום זהו שכתוב ג"ן נעול.

לא עשה כן לכל גוי וגו' (קמז, ט): [נזוהר חדש תקנא קדמאה (דף קכז.)] וירא ישראל את היד הגדלה. משניהם מפרק הרים ומשבר סלעים. שהם אמות העולם שלא קבלו תורה. מרוח ה', שנאמר בו ונחה עליו רוח ה'. ונקראת רעש. זהו שכתוב ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו'. ועתיד להעביר רעש של הצד האחר, שנאמר בו לא ברעש ה' (מלכים א יט). ונקראת אש. זהו שכתוב כה דברי כאש נאם ה'. ועתיד ללחך האש של הצד האחר, שנאמר בו לא כאש ה'. נשאר המלך בקול דממה דקה, שהיא שכינה, תפלה בחשאי, שבה אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. שבארבעה היא רביעית דקה, שהיא השכינה. אבל שלש קלפות, שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש, זה

קמח א הללויה הללו את יהוה מן השמים הללוהו במרומים:

שימוש תהלים

לשרפה

הללו את ה' מן השמים (קמח, א): [שימוש תהלים לפרק קמח] טוב לאמרו לשריפת אש שלא תקלקל.

זוהר תהלים

הללויה הללו את ה' מן השמים וגו' זה והשבח האחרון, הוא פללות השבחים של הכל

בא וראה, אותם העומדים שהגוף נשען עליהם, עומדים כאן בסוד המלאכים,

משום שהירכים הן שליחים ללכת ממקום למקום, ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים, שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום. הללוהו כל צבאיו - זהו מקום שיוצאים ממנו כל החילות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדושה, והוא רשום בכל שאר הרבבות, כמו שאמרנו, שכתוב (ישעיה מח) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל שאר החילות והרבבות. הללוהו שמש וירח - בו עומד הסוד הזה, והוא השמש להאיר, ובו עומדים כוכבים עליונים שמאירים, ומזלות, והרי בארנו. אחר כך חוזר למעלה לאותו מקום שעומד ברום המרומים, ושם נתקעים הכל, הללוהו שמי השמים. אחר כך הללו את ה' מן הארץ. כנגד אלה אש וכרד וגו'.

כל הארצות נתהוו מארץ ישראל

הללויה את ה' מן השמים וגו' (קמח, א): [זוהר חדש פ' בראשית (דף יג): בא שמע, אמר רבי יהודה, מהכל עשה אחד, אותו

הללויה הללו את ה' וגו' (קמח, א): [זוהר שמות פ' פקודי (דף רל"ב)] פתח

ואמר, (תהלים קמח) הללויה הללו את ה' מן השמים וגו'. בא וראה, התשבחת הזו אמר דוד כנגד סוד השם הקדוש, שהוא כלל של תשבחת הכל. שתי תשבחות הן, כמו סוד השם הקדוש העליון, שהוא הכלל של תשבחת הכל. ואלו: זה, והשבח האחרון, שהוא פללות השבחים של הכל, שכתוב (שם קג) הללויה הללו אל בקדשו וגו'. אבל זה היה על עשרה מינים, וזהו על שבעה, והכל סוד אחד בשם הקדוש. הללויה הללו את ה' מן השמים, זוהי ראשית של ששה צדדים להתפשט למטה, שזהו סוד שקיים לשאלה, כמו שנאמר (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך וגו'. עד כאן יש רשות לשאלה. מן היום אשר ברא וגו', ועד קצה השמים - מכאן והלאה לא עומד לשאלה, משום שהוא מקום טמיר וגנוז.

ועל זה, הללו את ה' מן השמים הללוהו במרומים - אלו שני צדדים, (שהם רום ההתחלה) ימין ושמאל. ומכאן מתפשטים כל האחרים למטה בסוד הדרגות להתתקן

ב הללוהו כל מלאכיו הללוהו כל (צבא) צבאיו: ג הללוהו שמש וירח הללוהו
 כל בוכבי אור: ד הללוהו שמי השמים והמים אשר מעל השמים: ה יחלו
 את שם יהוה כי הוא צנה ונבראו: ו ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא
 יעבור: ז הללו את יהוה מן הארץ תנינים וכל תהמות: ח אש וברד
 שלג וקיטור ריח סערה עשה דברו: ט התרים וכל גבעות עין פרי וכל ארזים:
 י החיה וכל בהמה רמש וצפור בנף: יא מלכי ארץ וכל לאמים שרים וכל
 שפטי ארץ: יב בהורים וגם בתולדות זקנים עם נערים: יג יחלו את שם יהוה
 כי נשגב שמו לברו הודו על ארץ ושמים: יד יירם קרן לעמו תהלה לכל
 חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללויה:

זוהר תהלים

הללוהו שמי השמים והמים אשר מעל
 השמים:

הללוהו שמי השמים וגו' (קמח, ד): [זוהר ח"ג
 (דף רנח). זוהר תורה] הללוהו שמי
 השמים והמים אשר מעל השמים. אמר
 רועה הנאמן מים העליונים זכרים, מים
 התחתונים נקבותי ועליהם אמר רבי
 עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש
 טהור אל תאמרו מים מים, פן תסתכנו
 בנפשכם, כי אין הם מים כמו שנראים, אלא
 זהו אור נובע, ובשביל זה נדמו למים
 נובעים, ואור ההוא אין לו הפסק ואל קצוץ
 ופרוד, ולפי שנובעים מן הכתר נקראים מים
 שאין להם סוף כי הכתר איין סוף נקרא.

המשבח מכלם, וזהו הרקיע (יחזקאל א)
 כעין הקרח הנורא, שממנו נתהוו
 השמים, זהו שכתוב ויקרא אלהים לרקיע
 שמים. וארץ אותה המשבחת מכלן, וזו
 ארץ ישראל, וממנה נתהוו שאר
 הארצות, זהו שכתוב (משלי ח) עד לא
 עשה ארץ וחוצות. ארץ - זו ארץ ישראל,
 וחוצות - שאר הארצות שבחוצה לארץ.
 האדם אחד, וממנו נתהוו כל השאר,
 שכתוב (סם) וראש עפרות תכל. וכן כל
 פיוצא בנה. אמר רבי יצחק, מנין לנו?
 מהפסוק הזה שאמר דוד (תהלים קמח)
 הללו את ה' מן השמים, מאותו שנעשו
 השמים ממנו.

זו הזוהר

להראשונים שנאצל מן האיין סוף ברוך הוא, לכן
 נקרא על שמו:

רט. פי' העליונים משפיעים להתחתונים ומקבלים
 דין מן דין: רי. ר"ל כיון שהכתר הוא כח הראשון

קמט א הללויה שירו ליהוה שיר חדש תהלתו בקהל חסידים:
 ב ישמח ישראל בעשיו בני ציון יגילו במלכם: ג יתללו שמו במחול

שימוש תהלים

לשרפה שלא תרבה

הללויה שירו לה' שיר חדש (קמט, א): [שימוש תהלים לפרק קמט] טוב לאמרו ג"כ לשריפת אש שלא תרבה.

זוהר תהלים

יום ראשון הוציאו השמים אמנות שלהם, שכתוב (שם) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. יום שני הוציאו המים אמנות למעשה, שכתוב (שם) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. עלו חצי מים למעלה, וחצי מים נשארו למטה. ואלמלא כף שהמים נפרדו, העולם לא היה עומד. יום שלישי עשתה הארץ והוציאה כמו שצותה, שכתוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב, וכתוב ותוצא הארץ דשא וגו'.

עד כאן כל אמנות משלשה אלה הוציאו אמנותו, ועשו מה שהצטוו. נשארו שלשה ימים אחרונים. יום רביעי הצטווה אמן ראשון לעשות אמנותו, שכתוב ויאמר אלהים יהי מארת וגו', והינו שמים. ביום החמישי הוציאו המים, שהוא אמנות אחרת, שכתוב ויאמר אלהים ישרצו המים וגו', ביום הששי עשתה הארץ אמנותה, שכתוב ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו'. כיון ששלשת האמנים האלה השלימו מעשיהם, אמר להם הקדוש ברוך הוא: אמנות אחת יש לי לעשות, והוא אדם. התחברו כאחד, ואני עמכם, נעשה אדם. גוף שלכם, ואני אהיה שתרף עמכם ונעשה אדם. כמו

הקדוש ברוך הוא עוקר את אביו ואמו מגן עדן ומביאם עמו לשמחה

ישמח ישראל בעשיו וגו' (קמט, ב): זוהר במדבר פ' פנחס (דף ר"ט.) ומנין לנו שיש להם לישראל לשתף את הקדוש ברוך הוא ושכינתו בחדותם? (משום שאינה שמחה, אלא בשתפות שלו מאלו) שכתוב (תהלים קמט) ישמח ישראל בעשיו. אותה חדוה של ישראל אינה, אלא בעשיו. בעשיו! בעשו צריך לו לכתב! אלא אלו הקדוש ברוך הוא ושכינתו, ואביו ואמו. שאף על גב שמתו, הקדוש ברוך הוא עוקרם מגן עדן ומביאם עמו לאותה חדוה, לקחת חלק של חדוה עם הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כמו שנאמר (איוב מ) העשו יגש חרבו.

הקב"ה ברא בעצמו אוכנות אחת וזהו האדם הקב"ה שתרף בו

דבר אחר בעשיו - משום שבן אדם נעשה בשתפות איש ואשה והקדוש ברוך הוא, ועל סוד זה כתוב (בראשית א) נעשה אדם, בשתפות. ששנינו, שלשה אמנים עשה הקדוש ברוך הוא להוציא מהם עולם, ואלו הם: השמים, והארץ, והמים. וכל אחד שמש יום אחד, וחזרו כמקדם.

בַּתָּהּ וּבְנוֹר יִזְמְרוּ לֹא: הַ בִּי רוּחָהּ יְהוָה בְּעִמּוֹ יִפָּאֵר
עֲנוּיִם בִּישׁוּעָה: הַ יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכַּבְתּוֹתָם:

זוהר תהלים

שבתחלה היה בשתפוח, גם אחר כך כן. אבא - שבו עושה מעשה השמים ומעשה המים, והאשה - שהיא אמן שלישי כמו הארץ, והקדוש ברוך הוא שהשתתף יחד אתם. ועל סוד זה כתוב בעשירי.

ואף על גב שאבא ואמא נפרדו מהעולם הזה, יש חדוה בכל שתפוח. ששנינו, בשעה שהאדם משתף את הקדוש ברוך הוא בחדוה שלו, בא הקדוש ברוך הוא לגן עדן ועוקר משם את אביו ואמו, שהם שתפים אתו, ומביא אותם עמו לאותה חדוה, וכלם מזמנים שם, ובני אדם לא יודעים. אבל בצרת האדם, הקדוש ברוך הוא מזמן אליו לבדו, ולא מודיע לאביו ולאמו. זהו שכתוב (תהלים יח) בצר לי אקרא ה' ואל אלהי אשוע וגו'.

יעלזו חסידים בכבוד (קמט, ה): [זוהר ויקרא 9' אחרי מות (97 ט"ב)]. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קמט) יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם וגו'. למדנו, ביי"ג מדות נקשר קשר האמונה, שימצאו ברכות לכל. וכל אמונתו של הקדוש ברוך הוא נסתרו בשלש. ועל זה בשלש עשרה מדות מתעטרת התורה, כמו שבארנו מקל וחמר ומגזרה שוה וכו', וכמה פעמים בארנו את זה, והשם הקדוש מתעטר בזה. בא ראה, באותה שעה שרצה יעקב שיתברכו בניו בשם (בקשר) האמונה, מה כתוב? (בראשית מט) כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת - הרי שלשה עשר,

על ידי השבח להקב"ה הורגים אלפי מזיקים

יעלזו חסידים בכבוד (קמט, ה): [זוהר במדבר 9' בלק (97 ר"א)]. רבי אלעזר אמר,

ו רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם: ז לעשות נקמה בגוים תוכחת בלאמים: ח לאסר מלכיהם בוקים ונכבדיהם בכבלי ברזל: ט לעשות בהם משפט פתוב הדר הוא לכל חסידיו הללויה:

זוהר תהלים

עליון. שנאמר הנצינים נראו בארץ - אלו העוסקים בתורה לשמה. עת הזמיר הגיע - אז הוא עת לזמר לבוראם ביחד. וקול התור נשמע בארצנו - זה מטטרו"ן, הבא לאסף נשמתם של צדיקים לזמר ליוצרים בכל לילה ולילה, שנאמר (תהלים קמט) יעלו חסידים בכבוד ירננו על משפכותם. מהו בכבוד? אמר רבי יהודה, זה מטטרו"ן.

קריאת שמע על הכטה מגינה ומצלת מן המזיקים

רוממות אל בגרונם (קמט ו): [זוהר דברים פ'

עקב (ד' ע"ב.)] אמר להם, (מלכים א

ט) אל יתהלל חוגר כמפתח. שהרי ודאי בקריאת שמע פשוטה, כל הקורא קריאת שמע על מטתו, כאלו אחז חרב פיפיות, שכתוב (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. ונענוע החרב צריך לנענעה לששה צדדים, כמו שבארנו, כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם. וזו, גוף החרב. י ראש החרב. ה"ה, שתי פיפיות. נרתיק החרב, אדני.

לא ישכב, מהו לא ישכב? אלא בכל לילה ולילה כשבן אדם הולך במצוות רבנו, לא שוכב על מטתו עד שהורג אלה ומאה ועשרים וחקמש מאותם מינים רעים ששורים עמו. רבי אבא אמר, אלה הם מצד שמאל, שכתוב (תהלים צא) 'פל מצדך אלה, כמו שכתוב (שם קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו'. זהו שכתוב לא ישכב וגו', וזהו לעשות בהם משפט וגו'.

מלאכי השרת ממתנינים ודוממים מלומר שירה בלילה עד שיתכנסו נפשות - תלמידי חכמים העוסקים בתורה לשמה

יעלו חסידים בכבוד (קמט, ה): [זוהר חדש

פ' לך לך מדרש הנעלם (ד' ל.)] אמר

רבי יהודה, בא וראה, אין בכל לילה ולילה שאינו אחז מטטרו"ן שר הפנים כל נשמתם של תלמידי חכמים העוסקים בתורה לשמה, ומראה אותן לפני הקדוש ברוך הוא, וממתנינים מלאכי השרת ודוממים מלומר שירה, עד שיתכנסו נפשות הצדיקים עמהם, ויזמרו ביחד לאל

א הַלְלוּהוּ הַלְלוּ אֵל בְּקוֹשׁ הַלְלוּהוּ בְּרִקְעַ עֲזוֹ: ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ
הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: ד הַלְלוּהוּ
בְּתוֹף וּמְחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹגֶב: ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי
תְּרוּעָה: ו בַּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְיָ הַלְלוּהוּ:

זוהר תהלים

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָרִיף אֶת כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת!?

כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְיָ (קג ו): [זוהר שמות
פרשת משפטים (דף צד ע"ב)] בא וראה,
כְּשֶׁנּוֹלַד אִישׁ, נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ מִצַּד
הַבְּהֵמָה מִצַּד שֶׁל טֹהַר, מִצַּד אֱלֹהִים
שְׁנִקְרָאִים אוֹפְנֵי הַקְּדוֹשׁ. זָכָה יוֹתֵר -
נוֹתְנִים לוֹ רוּחַ מִצַּד שֶׁל חַיּוֹת הַקְּדוֹשׁ. זָכָה
יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוֹ נֶשְׁמָה מִצַּד שֶׁל הַכֶּסֶּפֶא.
וּשְׁלֹשֶׁת אֵלּוּ הֵם אֲמָה, עֶבֶד וְשִׁפְחָה שֶׁל
בֵּת הַמֶּלֶךְ.

עוד יותר גבוה

אם זָכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ בְּדֶרֶךְ
אֲצִילוֹת, מִצַּד שֶׁל בֵּת יַחֲיִידָה,
וְנִקְרָאת בֵּת מֶלֶךְ. זָכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוֹ
רוּחַ שֶׁל אֲצִילוֹת מִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי,
וְנִקְרָא בֵּן לַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. זָכָה
יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוֹ נֶשְׁמָה מִצַּד שֶׁל אֲבָא
וְאֲמָא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשיתב) וַיִּפַּח בְּאָפִיו
נֶשְׁמַת חַיִּים. אֵיזָה חַיִּים? אֵלּא אוֹתָם י"ה
שְׁעֵלֵיהֶם נֹאמֵר (תהלים קג) כָּל הַנְּשָׁמָה
תִּהְלֵל יְיָ, וְנִשְׁלְמָה בְּהַ יְהו"ה.

הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר וּגו' (קג א): [זוהר
חדש פרשת בראשית (דף טו:)] עוֹד
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה שְׁכָתוֹב (תהלים קג)
הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל
וְכִנּוֹר הַלְלוּהוּ בְּתוֹף וּמְחוֹל הַלְלוּהוּ בְּ
בְּמִנִּים וְעֹגֶב. וְכִי צָרִיף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת זֶה?

ה' רוצה את הלול הנשמה

הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי
תְּרוּעָה (קג ה): [זוהר חדש פ'
בראשית] אֵלּא אָמַר דָּוִד, כָּל מַה שְׁתְּשַׁבְּחוּ
לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִינֵי הַזְּמֵר
הַלְלוּ, אֵינּוּ כְּלוּם. כְּאָדָם הָאוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
עֲכָשׁוּ עֲשֵׂה זֶה וְזֶה, וְכָל מַה שְׁתַּעֲשֶׂה
אֵינּוּ כְּלוּם, עַד שְׁתַּעֲשֶׂה דְבָר פְּלוּנִי. כִּי
אָמַר דָּוִד, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שְׁמַע הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצָלִי תְּרוּעָה, כְּלוּמַר אֵינּוּ הַלְלוּ, אֵלּא
מַהוּ הַלְלוּ? כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְיָ
הַלְלוּהוּ. וְהָאֲחֵר אֵינּוּ כְּלוּם, אֵלּא הַלּוּל
הַנְּשָׁמָה, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) כָּל הַנְּשָׁמָה
תִּהְלֵל יְיָ הַלְלוּהוּ.

— תהלים — זוהר תהלים —

מֵאָה בְּרָכוֹת

כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה (קג ט): [זוהר תדש שייך לפרשת שלח לך (דף קלט):] וַיְהִי חַיֵּי שָׁרָה - זו הַשְּׂכִינָה. ומי הוא החיים שְׁלָה? י"ה, וְזֶהוּ הַשְּׂכִינָה. שְׁכֵן י"ה. וְזֶהוּ הַחַיִּים שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה. זֶהוּ שְׁכֵנוֹב כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל י"ה. וְהוּ' הַזוּ בְּאֵת ב"ש - צ'. עִם י' עוֹלָה לֵק', וְהִם מֵאָה בְּרָכוֹת שְׁחִיב אָדָם לְהַרְיֵק בְּכָל יוֹם בַּשְּׂכִינָה, וְזֶהוּ מֵאָה שָׁנָה. וְעַלֵּיהֶם צִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם מִה ה' אֱלֹהֵיךָ שְׂאֵל מֵעַמְּךָ. אֵל תִּקְרֵי מִ"ה אֲלָא מֵאָה.

הנשמות נמשכות מחכמה אל מלכות ומשם לאנשים

כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה וְגו' (קג ט): [זוהר ח"ב תרומה (דף קעט): זוהר תורה] רבי יהודה פתח ואמר, "כל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה", למדנו שכל הנשמות באות מן הגוף הקדוש ההוא, ונתעוררות באנשים יי, ומאיזה מקום יי, מן המקום ההוא שנקרא יי, ואיזהו מקום ההוא יי, אמר רבי יהודה, שכתוב: "מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־בְּחֻמֵּי עֲשִׂיתָ" (תהלים קד, כד) יי. למדנו שמהחכמה ההוא אשר מעינותיו יוצאים אל ל"ב נתיבות נתיסד הכל, כל מה שיש

עוד יותר גבוה הוא שולט בכלם למעלה ולמטה

זָכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוֹ יְהו"ה בַּשְּׁלֵמוֹת הָאוֹתִיּוֹת - יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, שְׁהוּא אָדָם, בְּאַרְח אֲצִילוֹת לְמַעְלָה. וְנִקְרָא בְדַמּוֹת רַבּוֹנוֹ. וְעַלֵּיו נֶאֱמַר (בראשית א) וַיְרֹדוּ בְדַגַּת הַיָּם וְגו'. וְזֶהוּ שְׁלֹטוֹנוֹ בְּכָל הָרְקִיעִים וּבְכָל הָאוֹפָנִים וְהַשָּׁרְפִים וְהַחַיּוֹת וּבְכָל הַחַיִּלוֹת וְהַכּוֹחוֹת שֶׁלְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְלָכֵן, כְּשֶׁבֶן אָדָם זֹכָה בְּנַפְשׁ מִצַּד שֶׁל בַּת יַחֲדָה, נֶאֱמַר בּוֹ לֹא תֵצֵא כִצָּאת הָעֶבְדִים.

כָּל הַנְּשֻׁמוֹת בָּאוֹת מִהַחֲכָמָה

כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה (קג ט): [זוהר תרומה (דף קעט):] רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קג) כָּל הַנְּשֻׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה. שְׁנִינּוּ, כָּל הַנְּשֻׁמוֹת בָּאוּ מִהַגּוֹף הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרוֹת בְּבִנְי אָדָם. וּמַאיִזָּה מְקוֹם? מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא יְד (י"ה). מַאיִזָּה מְקוֹם זֶה? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׁכֵתוֹב (שם קד) מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־בְּחֻמֵּי עֲשִׂיתָ. שְׁנִינּוּ, מִהַחֲכָמָה הַזֶּה שְׁמִבוֹעֵיךָ יוֹצְאִים לְשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים הַכֹּל נִתְקַן, וְכָל מִה שֵׁיִשׁ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהִיא נִקְרָאת רוּחַ קְדוּשָׁה שְׁכָל הַרוּחוֹת נִתְקַנּוּ בָּהּ.

זיו זוהר

מאיזה מקום נחצבות הנשמות אשר משם באות אל המלכות. ריג. עתה שואל איזה הוא המקום של השם יי. ריד. אומר שהוא המקום שנקרא חכמ"ה, וכונתו שמקום הולדת הנשמות בשרשן הוא לראשונה ביחודא עלאה של חכמה ובינה, ואחר כך נשתלשלות אל יחודא תתאה תפארת ומלכות לצאת מכח לפועל.

ריא. פירוש, שהנשמות יוצאות מכח לפועל מן מדת המלכות על ידי הזדווגה עם התפארת, ואומר הלשון ואתערי בבני נשא, כונתו שאף אנשים שאינם כדאים להיות נשמתם בקרבם בבחינת אור פנימי, מכל מקום נשמתן מעוררות אותם לשוב ולעשות טוב על ידי שהן בבחינת אור מקיף להם. ריב. שואל מאן אתר, פירוש

— תהלים — זוהר תהלים —

למעלה ולמטה, ואותו חכמ"ה נקרא רוח הקדוש, שכל הרוחות נתיסדו בו.

חזקיהו חשש שלא יזכה לראות האור הזה לפי שלא הוליד בנים

וסוד הדבר, כמו שנותנים לנשמה לבוש שתתלבש בו לעמוד בעולם הזה, כמו כן נותנים לה לבוש של זוהר העליון לעמוד בו בעולם ההוא, ולהסתכל בתוך אותה אספקלריא המאירה, בתוך ארץ החיים היא. זהו שכתוב: "יֵה בְּאֶרֶץ הַחַיִּים" ר"ט, שהיה חושב חזקיהו המלך שלא יזכה לאור ההוא לאותה הסתכלות, לפי שהנהר הנמשך הוא הפסיקו ולא הוליד...

אדם הראשון מקבל פני הצדיקים ופני החוזרים בתשובה

ומה שאמר "לא אביט אדם עוד עם יושבי חֲדָל", ולא כתוב יושבי חֲדָל, אלא אדם זה הוא אדם הראשון, כמו שלמדנו, שכאשר הנשמה הולכת לעולם ההוא, פוגעת באדם הראשון שיושב לפני שער הגן עדן, וכמה צדיקים

תהלל י-ה היינו חכמה ובינה

כָּל הַנְּשָׁמָה תְּהִלָּל יְהוָה (קג ו): [תיקוני זוהר תיקון כ"א דף נב.] זוהר תורה] עוד למדנו, "כָּל הַנְּשָׁמָה תְּהִלָּל יְהוָה" שזהו חכמ"ה ובינ"ה ר"ט, שבהם תהיה הגאולה ל-ו' ול-ה' שנקראים ב"ן וב"ת, ובהם ימחו העמלקים מן העולם.

הנשמה צריכה להתלבש בלבוש של המצוות כדי שתוכל לראות את האור

כָּל הַנְּשָׁמָה תְּהִלָּל יְהוָה (קג ו): [זוהר חלק א' פרשת נח ח"א (דף סה): זוהר תורה] פתח ואמר, "אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהוָה בְּאֶרֶץ הַחַיִּים לֹא אֶבִּיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֲדָל" (ישעיהו לח, יא), "אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהוָה", וכי מי יכול לראות י"ה, אלא סוף המקרא מוכיח, שכתוב "יֵה בְּאֶרֶץ הַחַיִּים" ר"ט, בוא וראה, כאשר הנשמות עולות להמקום צרור החיים י"ה, נהנין שם בזוהר של אספקלריא המאירה י"ה, המאיר ממקום העליון על הכל [שנקרא י"ה], ואילו לא

זיו הזוהר

המלכות. ריח. פירוש, ששם בארץ החיים, יכולות הנשמות להסתכל בזיו זוהר של אספקלריא המאירה, שהוא התפארת, שמאיר בתוך המלכות ארץ החיים, את האור הבא אליו מן חכמה ובינה. ר"ט. פירוש שבזה יובן י"ה בארץ החיים, היינו שאור העליון מן השם י"ה של חכמה ובינה מאיר על ידי ההשתלשלות של אספקלריא המאירה שהוא התפארת בתוך המלכות שנקראת ארץ החיים.

רטו. הגם שהשם י"ה הוא בחכמה, מכל מקום אומר גם בינה, כי חכמה ובינה הן תרין רעין דלא מתפרשין, ועוד כיון שבשם הוי"ה ברוך הוא אות יו"ד היא שורש עולם החכמה, ואות ה"י שורש עולם הבינה. רטז. מתרץ שהגם שאי אפשר להסתכל בהשם י"ה במקורו, אבל אפשר להסתכל אורו במה שהוא נשתלשל על ידי התפארת, להאיר בארץ החיים, היינו במלכות. ריז. מקום צרור החיים של הנשמות היינו עולם

— תהלים — זוהר תהלים —

אֱלֹהִים זֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ" (ישעיהו
סד, א).

וכי צריך ה' שיהללו אותו? "כל הנשמה
תהלל יי' הללו יי'"

כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְיָ הַקָּלוּ יְיָ (קנ ו): נזוהר
חדש פרשת בראשית (דף טו: זר תורה) אמר
רבי אלעזר, מהו דכתיב: "הללוהו בתקע
שופר, הללוהו בנגבל וכנור, הללוהו בתוף
ומחול, הללוהו במנים ועגב", וכי צריך
הקב"ה לזה?

צריך שהנשמה תהלל אותו

אֵלֹהִים אמר דוד, כל מה שתשבחו לפני
הקדוש ברוך הוא באותן מיני כלי
זמר, אינו כלום, כאדם האומר לחברו,
עכשיו עשה זה וזה, וכל מה שתעשה אינו
כלום, עד שתעשה דבר פלוני, כך אמר
דוד, הללוהו בכל אלה מיני כלי זמר, אבל
אין כל זה עיקר ההלול, אלא מה הוא
עיקר ההלול, "כל הנשמה תהלל יי' הללו
יי'". והאחר אינו כלום, אלא הלול
הנשמה הוא העיקר, הדא הוא דכתיב:
"כל הנשמה תהלל יי' הללויה".

ת. ו. ש. ל. ב. ע.

סביבו, לקבל פניהם של כל אותן
ששמרו מצות רבונם ומשמח בהם,
ויושבי חדל הם בעלי תשובה, ולפי
שאדם הראשון חזר בתשובה לפני רבונו,
הוא יושב עם אותן ששבו מעונותיהם,
והם נקראים בני חדל, כמו שכתוב:
"אדעה מה חדל אני" (תהלים לט, ה),
ולפיכך הוא יושב לפני שער הגן עדן,
ומשמח עם הצדיקים ועם בעלי תשובה,
הבאים בדרך ההוא של הגן עדן...

חזקיהו חשש שלא יזכה לראות כל אלו
הדברים שאמרנו לעיל

והיה מתירא חזקיה המלך שלא יזכה
לראות כל זה, מפני שאמר לו
הנביא "כי מת אתה" (ישעיהו לח, א), בעולם
הזה, "ולא תחיה", לעולם הבא, לפי שכל
מי שלא חפץ להוליד בנים בעולם הזה,
כאשר הוא יוצא מן העולם מגרשים אותו
מכל מה שאמרנו, ולא ניתנה לו רשות
לראות באור ההוא המאיר ממקום העליון
[שנקרא יי'], ולבוש ההוא שאמרנו הוא מה
שקוראים אותו החברים בשם חלוקא
דרבנן שמתלבשים בעולם ההוא, אשרי
חלקם של הצדיקים, שגנו להם הקדוש
ברוך הוא כמה טובות ותענוגים לעולם
ההוא, עליהם כתוב: "עין לא ראתה

זיו הזוהר

כלי זמר וכל מיני משוררים הוא רק דבר חיצוניות
ולא פנימיות, ואין ה' יתברך חפץ בדברים
הטפלים אם העיקר חסר, כדאיתא בספרים

רכ. אומר שעיקר ההלול הוא בהתעוררות
הנשמה על ידי התפעלות הלב והמוח, להתפלל
בהתלהבות מעומקא דלבא, ובלעדי זאת כל מיני

זיו הזוהר

אחר החתום, ולפיכך נקרא דוד מלך ישראל חי וקים. זכותו וזכות רבי שמעון בר יוחאי וכל החבריא תגן עלי ועל כל ישראל לומדי ספר תהלים עם פירוש הזוהר הקדוש, שנזכה לראות משיח בן דוד בבוא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

גמרת העתקת הזוהר הקדוש על ספר תהלים בעזרת ה' יתברך בין כסא לעשור דשנת תרפ"ט.
והסימן "נלמד בספר הזוהר" לפ"ק. בפה עיר מאנטריאל מדינת קאנאדא.

הקדושים, שעל זה נאמר על "נְתַנָּה עָלַי קְוֹלָהּ בֵּן שְׁנָאֲתִיקָ" (ירמיהו יב, ח), ועל זה אמרו "רחמנא לבא בעי", ועל עבודת נקודה הפנימיות שבלב נתיסד כל ספר תהלים, כמו שאמר דוד "לך אמר לבי", "צור לבבי", "אודך בכל לבי", כי תפלה בלי כונה היא כגוף בלי נשמה תפלה מתה, ועבודת דוד בספר תהלים היא עבודת הנשמה השתפכות הנפש בהתפעלות הלב ומוח, שתהיה תפלה חיה, כמו שמסיים התהלים בהפסוק, כל הנשמה תהלל יה, ולא שיהלל הגוף בלבד, וסימנך הכל הולך